

Очевидно, що універсальної концепції податкового стимулювання немає і бути не може, проте міжнародна практика є надійним джерелом інформації щодо успішних рішень законодавця з точки зору отриманих кінцевих результатів. Всупереч існуючим відмінностям у підходах до напрацювання структури податкового стимулювання благодійності, досвід зарубіжних країн свідчить про існування загальної методології активізації розвитку громадянського суспільства інструментарієм оподаткування, яка реалізується у розрізі відповідних етапів, зокрема через:

- обґрунтування податкових стимулів благодійної діяльності.
- оцінку ефективності податкових стимулів благодійної діяльності.
- встановлення критеріїв для бенефіціарів благодійності.
- визначення обмежень і мінімальних розмірів податкових пільг.
- закріплення форм податкових пільг.
- усунення обмежень в декларуванні податкових стимулів благодійної діяльності.
- визначення пріоритетних бенефіціарів пільг для різних типів донорів [2, с. 4].

Виділення методологічних аспектів побудови гармонійної системи податкового стимулювання благодійності є надзвичайно важливим, оскільки оподаткування виступає одним із ключових елементів цілісного державного механізму сприяння розвитку громадянського суспільства в країні.

В Україні ідея, що податкові стимули для благодійності є не фактично втраченими доходами держави, а засобом створення сприятливих умов для посилення фінансової спроможності інститутів громадянського суспільства, і збільшення їх ролі в різних сферах діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування, ще остаточно не усвідомлена. А тому чинна система податкових стимулів для бенефіціарів пожертв та благодійників є недосконалою з точки зору мотивації останніх, відповідно потребує змін на новій методологічній основі з метою підвищення ефективності функціонування.

Перелік посилань:

1. Andrews, W. (1972) *Personal Deduction in an Ideal Income Tax* // *Harvard Law Review* 86 (2):309, · December 1972 https://www.researchgate.net/publication/272594984_Personal_Deductions_in_an_Ideal_Income_Tax.
2. *Donation states: An international comparison of the tax treatment of donations / Charities Aid Foundation (May, 2016)* [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://www.cafonline.org/docs/default-source/about-us-publications/fwg4-donation-states>.
3. Quick, E. Kruise, T. A, Pickering, A. (2014) *Rules to Give By: A Global Philanthropy Legal Environment Index*. Nexus, McDermott, Will & Emery and Charities Aid Foundation (CAF) [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://www.cafonline.org/about-us/publications/2014-publications/rules-to-give-by>.
4. Reich, R. (2011) *Toward a Political Theory of Philanthropy* Reich, R. (2010). *Toward a political theory of philanthropy*. In P. Illingworth, T. Pogge, & L. Wenar (Eds.), *Giving well: The ethics of philanthropy* (pp. 177-195). New York: Oxford University Press.

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА УКРАЇНИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ: РИЗИКИ І ФАКТОРИ ВПЛИВУ

М.М. Бондаренко, здобувач вищої освіти

*Науковий керівник: Н.Б. Стіволос, канд. екон. наук, доцент
Сумський національний аграрний університет*

Загальний розвиток будь-якої країни та реалізація її національних інтересів є одними з ключових результатів успішної реалізації концепції національної безпеки держави, яка, в свою чергу, є головним аспектом функціонування всієї держави та суспільства. Так, останнім часом, незалежна Україна, забезпечуючи умови сталого розвитку, гарантуючи права та свободи громадян, відтворює прагнення до ефективної роботи системи національної безпеки. На сьогодні є необхідним теоретично та практично усвідомлювати невирішені проблеми національної безпеки України через методологічне обґрунтування ризиків та чинників, що впливають на неї.

Аналізуючи та згруповуючи фактори, що безпосередньо мають вплив на національну безпеку України, в подальшому маємо можливість визначити аспекти побудови концепції їх протидії. Так, розглянемо основні положення існування держави та ризики, що пов'язані з ними, які проголошені ст. 1 Конституції України.

Суверенність – основоположний чинник існування кожної країни, що виявляється через обороноздатність, конституційний устрій, територіальну цілісність. Головною проблемою є те, що вже протягом багатьох років в Україні не має чіткого розуміння «національних інтересів», яке б висвітлювало справжні інтереси нації. Таку ситуацію маємо із-за боротьби за владу та часту зміну правлячої еліти. І як наслідок, маємо процеси руйнації і роз'єднання політичної, економічної та соціальної сфер, що призвели до різкого зростання загальної злочинності в країні.

На сьогоднішній день, на практиці не існує чіткого розмежування та закриття кордонів України. Можна спостерігати, що в XXI ст. з новою силою постає загроза безпеці суспільства і держави в результаті прикордонних конфліктів. Так, правове оформлення державного кордону України з Молдовою та Російською Федерацією є незавершеним. Незахищені кордони стають причиною контрабанди, нелегальної міграції і транснаціональної злочинності, які, безумовно, негативно впливають на національну безпеку країни.

Внутрішня безпека України знаходиться під негативним впливом дестабілізуючого чинника – невизначеності у геополітичній стратегії, а саме в відсутності спільного погляду поміж східними і західними регіонами України на ідею інтеграції. Усунення такої суперечності можливе через національне єднання, демократичний розвиток суспільства, толерантності до різних думок громадянського суспільства, і, як наслідок, стабілізація, правопорядок та безпека людини, суспільства, держави.

Концепція всеохоплюючої системи глобальної безпеки є підґрунтям для екологічної безпеки держави – певного стану навколишнього природного середовища, придатного для здорового проживання. Це включає такі умови: а) захистити життя і здоров'я суспільства від наслідків антропогенного порушення та техногенної діяльності; б) захищати природні екосистеми від впливу, що може безпосередньо або опосередковано негативно вплинути на життя, здоров'я та умови проживання людей, суспільства.

Міграційний фактор. Більшість регіонів країни охоплені потоком іммігрантів, і поки що важко визначити його майбутній вплив на безпеку в суспільстві. Існуючий стан міграції можна розглянути як компенсацію еміграційного виїзду населення із західних і східних економічних регіонів. З іншого боку, в цьому можна вбачати приховане заселення української території представниками інших держав, що може бути причиною помітних демографічних змін у деяких регіонах України.

Вплив вищезазначених факторів може бути оцінений позитивно, адже він в цілому свідчить про розвиток суспільства, але з іншого боку, при відсутності певних заходів та реакцій, можуть спричинити кризові явища, що дестабілізують внутрішню безпеку.

Отже, правдивий стан безпеки суспільства визначається через існуючі або потенційні загрози, що завжди пов'язані оцінкою характеру існуючих та прогнозованих загроз, внутрішнім та зовнішнім порядком. На сьогодні є доречним комплексно досліджувати феномен національної безпеки, а саме: враховувати різні точки зору та підходи, які у критичному поєднанні значною мірою доповнюють одна одну.

ГЕНДЕРНА РІВНІСТЬ І ДЕМОГРАФІЧНІ ВИКЛИКИ В КРАЇНАХ-ЛІДЕРАХ

О.Й. Вінська, канд. екон. наук, доцент

В.В. Токар, д-р екон. наук, професор

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

Розвиток сучасної держави значною мірою визначається її вмінням ефективно використовувати людський капітал. Історично склалося, що жіночий потенціал не був задіяний на ринку праці повною мірою, адже основна роль жінки вбачалася у вигляді берегині домашнього вогнища, а відтак заміжжя та дітонародження були основними цілями її життя, будь-які кар'єрні сподівання повністю відкидалися. Звичайно, це призводило до того, що жінки не були достатньо представленими в соціально-економічній та політичній царинах, а відтак їх потреби ігнорувалися суспільством.

Наразі переважна більшість країн-лідерів надає жінкам гарні можливості професійного розвитку, доступ жінок до навчання не є обмеженим, про що свідчить статистика ЄС – у середньому серед жінок у віці 30-34 роки 44 % мають дипломи про вищу освіту, аналогічний показник по чоловіках становить лише 34 %, більш того, цей показник варіюється по країнах: у Німеччині гендерного розриву немає і він становить 33 % як для чоловіків, так і для жінок, натомість у Латвії існує колосальний гендерний розрив в отриманні дипломів про вищу освіту – серед жінок таких 56 % проти лише 30 % у чоловіків. Забезпечивши доступ жінок до вищої освіти, очільники країн-членів ЄС очікують отримати кваліфікованих працівниць, які будуть професійно розвиватися та досягати висот у кар'єрі – зокрема посад менеджерів. Натомість, гендерний розрив на посадах менеджерів у середньому по країнах ЄС є доволі суттєвим, чоловіки на менеджерських посадах становлять 67 %, проти 33 % жінок. Тим не менше, європейські жінки прагнуть до лідерства і ефективного поєднання роботи та приватного життя, що є дуже важким завданням. Відтак, вони відкладають час створення родини й народження дитини, наразі середній вік жінки при народженні першої дитини становить 28,9 років у середньому